

РЕШЕНИЕ

№ 4140

гр. Пловдив, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20225330102936 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени от Д. С. Т. против В. И. Т. кумулативно обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 57, ал. 2 СК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 9 000 лв. - главница, представляваща незаплатено обезщетение за ползване на семейното жилище, представляващо апартамент – СОС с идентификатор № ..., находящ се в ....., със застроена площ от 129, 90 кв.м., ведно с прилежащо избено помещение № .., с площ от 29, 56 кв.м., ведно с 22, 46 % ид.ч. от общите части на сградата и правото на строеж, за периода от м. март 2019 г. до м. февруари 2022 г., дължимо на основание Решение № 275/23.01.2018 г. по гр.д. № 17432/2017 г. по описа на Районен съд – Пловдив, с което е одобрено споразумение за прекратяване на брака между страните, както и сумата от 1 381, 44 лв. – обезщетение за забава за периода от 11.03.2019 г. до 01.03.2022 г., ведно със законна мораторна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба – 01.03.2022 г., до окончателното заплащане на задължението.

Ищцата твърди, че с Решение № 275/23.01.2018 г. по гр.д. № 17432/2017 г. по описа на Районен съд – Пловдив е одобрено споразумение за

прекратяване на брака ѝ, сключен с В. И. Т., с което бившите с. са уредили взаимоотношенията си по повод ползването на семейното жилище, представляващо СОС с идентификатор № ....., находящ се в ....., със застроена площ от 129, 90 кв.м., ведно с прилежащо избено помещение №..., с площ от 29, 56 кв.м., ведно с 22, 46 % ид.ч. от общите части на сградата и правото на строеж. Сочи, че по силата на постигнатото споразумение семейното жилище е предоставено за ползване на ответника, който е поел задължение да заплаща обезщетение за ползване в размер на сумата от 250 лв. на месец, платими до 10-то число на месеца, за който се дължи обезщетението. Твърди, че считано от датата на предоставяне на семейното жилище на ответника по силата на влязлото в сила съдебно решение, последният ползва жилището, но през м. март 2019 г. е преустановил заплащането на уговореното обезщетение от 250 лв. на месец. По така изложените съображения претендира заплащане на уговореното обезщетение за ползване от 250 лв. месечно за периода от м. март 2019 г. до м. февруари 2022 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва.

Ответникът В. И. Т. е депозирал, в законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК, отговор на исковата молба, в който излага доводи за нейната неоснователност. Твърди, че с нотариален акт № ..... процесният имот е дарен от м. на ответника Р. С. Т., в полза на с. на страните С.В. Т., като ищцата и ответника са запазили за себе си правото на пожизнено и безвъзмездно ползване на имота. Не оспорва факта, че с постигнато от страните споразумение ползването на жилището е предоставено в негова полза при обезщетение от 250 лв., месечно. Твърди, че в тази част постигнатото между страните споразумение е нищожно, поради установяването му в противоречие със закона, доколкото жилището не е имало характер на семейно жилище с оглед обстоятелството, че много преди сключване на споразумението страните не са живеели в него, заедно с непълнолетни деца. Твърди, че страните имат три деца от брака си, като към 2017 г. – 2018 г. и трите деца са навършили пълнолетие и са живеели в отделни домакинства. Счита, че споразумението е нищожно в посочената му част и поради установяването му в противоречие с добрите нрави, поради нееквивалентност на престациите, доколкото ищцата не престира нищо в замяна, на което е установено да получава възнаграждение в размер от 250 лв. на месец. Сочи, че в тази част е налице и нищожност, поради липса на

предмет на договора, доколкото ищцата доброволно се е съгласила да не ползва жилището и в този смисъл последният не дължи обезщетение, като не е възможно да се уговори между страните ползване на процесното жилище от единия вещен ползвател срещу заплащане на обезщетение. Сочи, че в тази част споразумението е недействително, поради липса на форма, доколкото без да е спазена нотариалната форма са учредени права на ползване на двете страни с постигната между тях спогодба. При условията на евентуалност и ако съдът приеме, че споразумението за прекратяване на брака в тази му част е действително, счита, че исковата претенция е неоснователна за сумата над 500 лв., тъй като в споразумението е установено, че в случай, че ответника не заплати две последователни обезщетения за ползването, ищцата получава правото единствено тя да ползва посочения имот срещу заплащане на месечно обезщетение на ответника. Твърди, че ищцата не се е възползвала от това свое право, но по този начин загубила правото си да претендира обезщетение. По така изложените съображения се моли за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Съдът е сезиран с кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 57, ал. 2 СК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

С исковата молба се претендира присъждане на обезщетение за ползване на семейното жилище, предоставено на ответника с решението за прекратяване на брака, с което е установен и размер на обезщетението, платимо всеки месец.

Съдът намира, че с оглед така релевираните от ищцата твърдения правната квалификация на предявения главен иск е за заплащане на наемно възнаграждение. За да достигне до този извод съдът съобрази задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 3 б. "в" на Тълкувателно решение № 82 от 28.XI.1975 г. по гр. д. № 74/1974 г. на ОСГК на ВС на РБ, с което се приема, че когато при прекратяване на брака семейното жилище, собственост на единия съпруг или на негови близки, е предоставено временно на другия съпруг, между собственика на жилището и съпруга, на когото то е предоставено, възникват наемни отношения.

Възникването на претендираното от **ищеца** субективно притезателно право се обуславя от положителното установяване при условията на пълното и главно доказване на основание чл. 154, ал. 1 ГПК от **негова страна** на следните материалноправни предпоставки (юридически факти): 1. наличие на влязло в сила споразумение за прекратяване на брака между страните, по силата на който семейното жилище е предоставено за ползване на ответника срещу възнаграждение; 2. предаване на наетата вещ на наемателя и предоставяне на свободното ползване на обекта на наема в рамките на уговорения срок; 3. установяване на наемно възнаграждение в посочения размер и настъпване на падежа за заплащане на задължението.

В процесния случай се установява, че страните са титуляри на вещното право на ползване по отношение на процесния имот, собственост на С.В.Т., за доказване на което обстоятелство е представен нотариален акт за дарение на недвижим имот № ....на н. С. К., по силата на който процесното жилище е дарено от Р. С. Т. на С. В. Т., като в полза на страните е учредено пожизнено и безвъзмездно – заедно и поотделно, ползване върху недвижимия имот.

Установява се, че с Решение № 275/23.01.2018 г. по гр.д. № 17432/2017 г. по описа на Районен съд – Пловдив е одобрено споразумение за прекратяване на брака, сключен между Д. С. Т. и В. И. Т.. Със споразумението е определено ползването на семейното жилище, представляващо СОС с идентификатор № ....., находящ се в ....., със застроена площ от 129, 90 кв.м., ведно с прилежащо избено помещение №.., с площ от 29, 56 кв.м., ведно с 22, 46 % ид.ч. от общите части на сградата и правото на строеж, като последното е предоставено за ползване на ответника, като е определено обезщетение за ползване в размер на сумата от 250 лв. на месец, платимо до 10-то число на месеца, за който се дължи обезщетението.

Със споразумението е установено, че в случай че В. Т. не заплати две последователни месечни обезщетения за ползване на жилището, Д. Т. получава правото единствено тя да ползва имота срещу заплащане на месечно обезщетение за ползване на имота в полза на ответника от 250 лв. на месец.

Съгласно чл. 56, ал. 1 СК при допускане на развода, когато семейното жилище не може да се ползва поотделно от двамата съпрузи, съдът предоставя ползването му на единия от тях, ако той е поискал това и има жилищна нужда, а ако от брака има ненавършили пълнолетие деца, съдът

служебно се произнася за ползването на семейното жилище. Постановената мярка относно ползването на семейното жилище съставлява акт на спорна съдебна администрация - не е акт на правораздаване, тъй като не признава, нито отрича материални субективни права със сила на пресъдено нещо, но определя реда и начина на упражняване на материалните субективни права. Във всички хипотези на предоставяне ползването на семейното жилище по силата на съдебното решение по чл. 56 СК възниква наемно отношение - чл. 57, ал. 1 СК. В случаите, когато няма ненавършили пълнолетие родени от брака деца и в съдебното решение не е определен срок, за който ползването се предоставя при условията на чл. 56, ал. 5 СК, наемното правоотношение възниква като безсрочно с произтичащата от това възможност за приложението на чл. 238 ЗЗД. Доколкото наемното правоотношение по дефиниция е възмездно, с решението по чл. 56 СК съдът следва да определи и размерът на наема за периода на ползването - чл. 57, ал. 2, изр. 1 СК. В този смисъл е *Решение № 160 от 29.02.2016 г. по гр. д. № 2290/2015 г., Г. К., II г. о. на ВКС*.

Между страните е възникнало наемно правоотношение, тъй като ползването на семейното жилище е уговорено в постигнато между тях споразумение – арг. чл. 57, ал. 1, изр. 1 СК. При регламентиране ползването на семейното жилище законодателят е изходил от принципа, че в гражданските отношения е налице възмездност, освен ако е уговорено друго. Следователно, ако съпрузите не са предвидили в споразумението изрично безвъзмездност на ползването /като при заем за послужване/, би следвало да възникне наемно правоотношение по аргумент от чл. 57, ал. 1 СК. Принципът за възмездност е в интерес на ползващия жилището съпруг, тъй като ако ползването е безвъзмездно, то може да бъде прекратено по всяко време от заемотателя /чл. 249 ЗЗД/.

Когато постигнатото съгласие е за възмездно ползване, е без значение дали тези отношения възникват от решение, с което се утвърждава споразумение по чл. 49, ал. 4 СК, или от решение, с което съдът е предоставил ползването на съпруга несобственик или е разпределил ползването на общата вещ, като го е предоставил на един от съсобствениците съгласно чл. 56 СК. Това не променя естеството на възникналите правоотношения. Ако ползването е възмездно, неползващият съпруг може да иска от съда определяне на наемна цена по отношение на ползващия и когато

ползването е предоставено въз основа на утвърдено от съда споразумение. В този смисъл е *Решение № 199 от 15.01.2018 г. по гр. д. № 154/2017 г., Г. К., I г. о. на ВКС*.

Предвид така изложеното съдът намира, че по силата на одобреното от съда споразумение между страните е възникнало наемно правоотношение по отношение на ползване на процесното жилище. В постигнатото между страните споразумение е посочено, че именно това жилище има характер на семейно, като от приложените по делото доказателства се установява, че последното не е собственост на съпрузите, но последните са титуляри на вещното право на ползване, т.е. правомощието „ползване“ принадлежи на двамата съпрузи, а собственикът е титуляр на „голата собственост“ по отношение на имота. Собствеността на жилището, което при прекратяване на брака се ползва като семейно е ирелевантна, доколкото в разпоредбата на чл. 56 СК са установени хипотезите за разпределяне на ползването и когато последното не е собственост на съпрузите. Ако при прекратяване на брака, какъвто е процесният случай, няма ненавършили пълнолетие деца, е недопустимо чуждо жилище да се предоставя за ползване на единия съпруг. В процесния случай обаче следва да намери приложение разпоредбата на чл. 56, ал. 5 СК, в която е установено, че когато съпрузите са съсобственици или **имат общо право на ползване** върху семейното жилище, съдът предоставя ползването му на единия от тях, като взема предвид интересите на ненавършилите пълнолетие деца, вината, здравословното състояние и други обстоятелства.

В отговора на исковата молба ответникът е релевирал възражение за недействителност на постигнатото между страните споразумение в частта по отношение на ползването на процесното жилище. Тези възражения са допустими за разглеждане, тъй като в тази част споразумението има договорен характер.

С *Решение № 60222 от 07.01.2022 г. по гр. д. № 279/2021 Г., Г. К., IV г. о. на ВКС* е прието, че споразуменията по чл. 49, ал. 4 от СК и чл. 51, ал. 1 от СК имат договорен характер и отразяват постигнато между съпрузите съгласие за уреждане на свързаните с прекратяването на брака отношения, така както са посочени в тях. Прието е, че доколкото споразумението има договорен характер то евентуалните му пороци могат да бъдат релевирани по

исков ред или чрез възражение, като евентуалното прогласяване на нищожността му или унищожаването му няма да засегнат съдебното решение за прекратяване на брака.

С отговора на исковата молба е релевирано възражение за нищожност на споразумението, поради установяването му в противоречие със закона, доколкото жилището няма характер на семейно жилище с оглед обстоятелството, че много преди сключване на споразумението страните не са живеели в него, заедно с непълнолетни деца.

Между страните в производството е безспорно обстоятелството, че към момента на прекратяване на брака им, родените от брака им деца са навършили пълнолетие.

В производството по делото са снети показанията на свидетеля С. В. Т. – с. на страните, който свидетелства, че до момента на прекратяване на брака им родителите му живеели в семейното жилище, находящо се в гр. ...., на втори жилищен етаж. Свидетелят сочи, че е живял в процесното жилище заедно с р. си до м. октомври или м. ноември 2017 г., а б. му – до навършване на пълнолетие – до 2010 г. или 2011 г. Свидетелства, че м. му напуснала имота една или две седмици преди подаването на молбата за развод, като в имота останали свидетелят и неговия б. След като свидетелят напуснал имота б. му останал да живее в него до м. април или м. май 2022 г.

В производството са снети показанията на свидетелката Ж. М. А., която излага пред съда, че е съседка на страните, които са живеели в жилището до 2017 г., когато ищцата е подала молба за развод, като по време на брака им в апартамента живеел най-малкият им с., който напуснал жилището веднага след като м. му напуснала жилището.

Съдът намира, че от събраните в производството по делото гласни доказателствени средства, които съдът цени в тяхната цялост на основание чл. 172 ГПК, се установява, че до прекратяване на брака между страните последните са обитавали процесното жилище, заедно със своите деца – до навършване на тяхното пълнолетие.

Между страните в производството не е налице спор относно обстоятелството, че към момента на одобряване на споразумението за прекратяване на брака им, техните деца са навършили пълнолетие.

Това обстоятелство обаче не води до извод, че с навършване на

пълнолетие на децата, жилището загубва характера си на семейно жилище. В разпоредбата на § 1 от ДР на СК е установено, че семейно жилище по смисъла на този кодекс е жилището, което е обитавано от двамата съпрузи и техните ненавършили пълнолетие деца. В случая се установява, че процесното жилище е било семейното жилище на съпрузите, доколкото е било ползвано за задоволяване на битовите нужди на семейството по време на брака им, в което са живеели и техните деца – до навършване на тяхното пълнолетие. Съдът в настоящия съдебен състав намира, че жилище, в което съпрузите живеят съвместно и което поддържат с общи усилия, би имало характер на семейно жилище, дори съпрузите да нямат деца.

В този смисъл съдът съобрази задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Постановление № 12/1971 г. на Пленума на ВС, в което се приема, че семейното жилище е съвкупността от жилищни и сервизни помещения, предназначени да задоволяват битовите нужди на семейството.

При достигане до този извод съдът съобрази и разпоредбата на чл. 56 СК, установяваща предоставянето на семейното жилище след развода, която разглежда хипотези и при развод между съпрузи, които нямат деца, тъй като в разпоредбите на посочената правна норма е посочено как се разпределя ползването на семейното жилище „ако“ съпрузите имат ненавършили пълнолетие деца.

В този смисъл постигнатата между страните спогодба не противоречи на закона.

Съдът намира за неоснователни и възраженията на ответника за нищожност на спогодбата на следните сочени основания: 1. поради установяването му в противоречие с добрите нрави, поради нееквивалентност на престациите, доколкото ищцата не престира нищо в замяна, за което е установено да получава възнаграждение в размер от 250 лв. на месец; 2. поради липса на предмет на договора, доколкото ищцата доброволно се е съгласила да не ползва жилището и в този смисъл последният не дължи обезщетение, като не е възможно да се уговори между страните ползване на процесното жилище от единия вещен ползвател срещу заплащане на обезщетение и 3. поради липса на форма, доколкото без да е спазена нотариалната форма са учредени права на ползване на двете страни с постигнатата между тях спогодба.

На първо място споразумението не е недействително, поради сключването му при неспазване на законоустановената за това форма. Със споразумението не е учредено вещно право на ползване, а е постигнато съгласие между страните относно разпределяне на ползването между двамата титуляри на вещното право на ползване, учредено в нотариална форма. Споразумението е одобрено от съда и е обективизирано в съдебното решение за прекратяване на брака, в който смисъл последното е сключено по надлежния за това ред по смисъла на чл. 51 СК. Споразумението се утвърждава от съда с решението за прекратяване на брака, като трябва да бъде възпроизведено в това решение. Това утвърждаване на споразумението му придава правна значимост и служи за пораждаване на правните последици, към които то е насочено.

Споразумението не страда от порок водещ до недействителност, поради липса на предмет, тъй като при ползване на съсобствена вещ от страна на единия съсобственик, респ. титуляр на вещно право на ползване, последният дължи обезщетение на неползващия съсобственик за ползите, от които е лишен. В този смисъл е разпоредбата на чл. 31, ал. 2 ЗС, като не е налице пречка ползването да бъде разпределено само в полза на единия вещен ползвател – по съгласие между титулярите на вещното право, установено в одобреното от съда споразумение, като в полза на другия се поражда право да получи обезщетение – в случая установено като наемно възнаграждение по смисъла на чл. 57 СК.

Съдът намира, че споразумението не е нищожно, поради установяването му в противоречие с добрите нрави, поради нееквивалентност на престациите. Това е така, тъй като е установено неползващия титуляр на вещното право на ползване, което е учредено като съвместно и се поражда за двамата правоимащи при равни права, да получава парична престация, поради невъзможността на ползва имуществото съобразно правата му.

Предвид така установеното споразумението за прекратяване на брака, в частта му в която са уредени взаимоотношенията на бившите съпрузи относно ползването на семейното жилище, е действително и е породило правата и задълженията, към които е насочено.

С последното е установено, че процесният имот ще се ползва от страна на ответника като последният поема задължение да заплаща ежемесечно

възнаграждение в размер на сумата от 250 лв. Между страните в производството е безспорно обстоятелството, че ответникът е ползвал семейното жилище от момента на прекратяване на брака между страните – 23.01.2018 г., до момента на получаването на преписа от исковата молба, ведно с приложенията от страна на ответника – 18.03.2022 г. В този смисъл е изявлението на процесуалния представител на ответника в последното по делото съдебно заседание. Следователно за процесния период от м. март 2019 г. до м. февруари 2022 г. се дължи договорено възнаграждение в размер от 250 лв. на месец.

Съдът не възприема доводите на ответника, че следва да се присъди възнаграждение единствено за период от два месеца в размер на сумата от 500 лв., с оглед установеното в споразумението право на ищцата да ползва имота при незаплащане на две поредни обезщетения. Това е така, тъй като в посочената разпоредба е установено право на ищцата, което последната може да упражни по своя преценка, като последната може да направи избор дали да има възможност за получаване на парично обезщетение или да получи цялостното ползване на имота срещу възникнало в полза на ответника право на получава обезщетение.

Ответникът, който е ползвал семейното жилище през процесния период, не установи при условията на пълното и главно доказване съобразно разпределената от съда доказателствена тежест, че е заплащал на падежа месечното възнаграждение за ползване от 250 лв. на месец. За периода от м. март 2019 г. до м. февруари 2022 г. или за период от 36 месеца дължимото обезщетение (наемно възнаграждение по смисъла на чл. 57 СК) е в общ размер от 9 000 лв., поради което исковата претенция за главница следва да бъде уважена в пълния ѝ предявен размер.

Тъй като длъжникът не е изпълнил точно в темпорално отношение задължението си за заплащане на главницата с установен в споразумението падеж за погасяване на месечното обезщетение, ответникът следва да заплати и обезщетение за забава в размер на законната лихва. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжник изпада в забава след изтичането му – арг. чл. 84, ал. 1, изр. първо ЗЗД. В споразумението е установено, че обезщетението за ползване в размер на сумата от 250 лв. на месец е платимо до 10-то число на месеца, за който се дължи обезщетението.

Предвид така установеното ответникът е изпаднал в забава за заплащане на обезщетението за м. март 2019 г. на 11.03.2019 г., от който момент следва да се определи обезщетение за забава. Последното следва да се присъди, считано от датата, следваща падежа на всяко непогасено задължение, до датата, предхождаща датата на предявяване на исковата молба в съда – 28.02.2022 г., доколкото от датата на предявяване на исковата молба в съда се дължи законна лихва за забава и така би се достигнало до присъждане на обезщетение за забава за един ден в двоен размер. Съдът определи служебно обезщетението за забава за всяко месечно възнаграждение за посочения период чрез онлайн калкулатор - https://www.calculator.bg/1/lihvi_zadaljenia.html, което е в размер на сумата от 1 380, 22 лв., до който размер акцесорната искова претенция следва да бъде уважена и отхвърлена за разликата над уважения размер до пълния ѝ предявен размер от 1 381, 44 лв. и за 01.03.2022 г.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените в производството по делото разноси. Ищецът е сторил разноси, както следва: сумата 415, 26 лв. за заплатена държавна такса и сумата от 850 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение или сумата от общо 1 265, 26 лв., която следва да се присъди изцяло, доколкото исковите претенции са приети за основателни, а отхвърлянето на обезщетението за забава е за незначителен размер. В този смисъл на ответника не следва да се присъждат разноси.

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 57, ал. 2 СК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД В. И. Т., ЕГН *****, с адрес ....., да заплати на Д. С. Т., ЕГН *****, адрес ....., сумата от **9 000 лв.** - главница, представляваща незаплатено обезщетение за ползване на семейното жилище, представляващо апартамент – СОС с идентификатор №....., находящ се в ....., със застроена площ от 129, 90 кв.м., ведно с прилежащо избено помещение № .., с площ от 29, 56 кв.м., ведно с 22, 46 % ид.ч. от общите части на сградата и правото на строеж, за периода от м. март 2019 г. до м. февруари 2022 г., дължимо на основание Решение № 275/23.01.2018 г. по гр.д. № 17432/2017 г. по описа на

Районен съд – Пловдив, с което е одобрено споразумение за прекратяване на брака между страните, както и сумата от **1 380, 22 лв.** – обезщетение за забава за периода от 11.03.2019 г. до 28.02.2022 г., ведно със законна мораторна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба – 01.03.2022 г., до окончателното заплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над уважения размер от 1 380, 22 лв. до пълния му предявен размер от 1 381, 44 лв. и за дата – 01.03.2022 г.

ОСЪЖДА „В. И. Т., ЕГН *****, основание чл. 78, ал. 1 ГПК **да заплати** на Д. С. Т., ЕГН *****, сумата от **1 265, 26 лв.** – разноси в исковото производство по гр.д. № 2936/2022 г. на Районен съд - Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____